

عنوان مقاله:

اگزستانسیالیسم شعری و نحوه تحقق آن با تمهیدات بیانی

محل انتشار:

فصلنامه کاوش نامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 18، شماره 34 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

محمدرضا روزبه - دانشیار دانشگاه لرستان

کیانوش دانیاری - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه لرستان

خلاصه مقاله:

فلاسفه اگزستانسیالیست توجه خاصی به ادبیات و از جمله شعر داشته اند؛ به طوری که برای آنان، شعر، شعر وجود است. شعر و زبان شعری محملی است که هستی هستندگان در کانون توجه قرار می‌گیرد و توجه به هستی محض مهمترین دغدغه اگزستانسیالیست هاست و شعر شاعران اصیل به نوعی نمایانگر اصالت وجود شاعر؛ هایدگر خانه هستی انسان را در زبان دانسته است و در این بین کسانی که بیش از همه بر زبان و مسائل آن تمرکز می‌کنند، شاعران هستند. از طرف دیگر اگزستانسیالیست‌ها دارای اصولی هستند که عبارتند از: امکان، آزادی، فردیت، دلهره و نگرانی و در نهایت تاویل. در این مقاله سعی بر این است که نحوه حضور این موارد در شعر (بویژه شعر شاعران مطرح نوپرداز) با استفاده از تمهیدات بیانی (تشبیه، استعاره و نماد) و نحوه کارکرد آنها تشریح شود؛ زیرا این مکانیسم‌های شعری با اصل و وجود پدیدارها سر و کار دارد و به بیانی دیگر کار آنها هستی بخشیدن به هستی‌های تکراری و دم‌دستی است و همین امر سوق دهنده اذهان به سمت هستی محض است. در نهایت علت اینکه چرا افراد برجسته این مکتب، شاعران را بزرگترین اگزستانسیالیست‌ها محسوب کرده‌اند، بررسی خواهد شد.

کلمات کلیدی:

اگزستانسیالیسم، شعر، تاویل، وجود، تمهیدات بیانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1734385>

